

István Zsuzsanna

Feketerigó

*fekete tollaim, fekete dalom
éjjel elhagytak, mára elhagyom
magam és a magasságos eget
elmenni hagyjatok, engedjetek*

*fáj a rámszakadó csend, az ének
sajog a fejem, szívem sajog érted
minden kis világvégém megmarad
örzöm ezt is, őrizlek tollaim alatt*

*éjjel elhagytak, holnap elhagyom
az összes szót egy olyan csillagon
melynek már csak a fénye létezik
szerető szemében, ha nem szeretik*

Csókban, szerelemben

*hiányzol csókban, szerelemben
szavakban, a tehetetlen
sétámban
a parton*

*dalban vagy
a csendben
vonatállomáson, szótlán
hiányzol szerelemben, csókban*

Ébren

*besüt a reggeli napfény az ablakon
ülök pizsamában és várok,
fohászkodom, hogy felkelj, hogy élj,
hogy ha engem nem is,
az életed szeresd*

*eszembe jut, az ősszel
hogy temettük el két barátomat
kötélen lógtak valahol
az élet és egy másik világ között*

*nem gondolok a temetőre
csak arra, hogy már rég ébren vagy
sétálsz a folyóparton a napon
jól érzed magad, és azon töprengsz
mennyire nem alakul jól semmi sem
de mégis, milyen furcsa,
hogy ma ennyire szeretsz élni*

Fél arcok és fél szerelmek

*fél arcok és fél szerelmek
ez maradt
meg egy félóra
mielőtt mellém ül a holnap
félhang a kottán
és a kotta is félig
lett csak lejátszva
a regényt is csak félig
olvastam el
és fél család
és fél szerelmek
sötét félhold a szemem alatt*

*félálom
és egy fél álom
amit nem álmodtam végig
éjjél
félig üres és félig tele
ahogy mondani szokták
ez most ilyen
ez maradt
félmosoly
félig az enyém
és félig a másé
arcom csak félig
csak félig ismerlek meg
és a mondatot is csak félig*

